

[Chr. Nielsen.]

over, hvorledes man kunne tænke sig, at det i fremtiden skulle lykkes at få udryddet en del af dette ukendskab. Jeg tror imidlertid ikke, det så meget er ukendskab, der er afgørende for den ligegyldighed, der hersker i den danske befolkning overfor Europarådet. Jeg tror nemlig fortsat, at jeg har ret i det, som jeg i sin tid, da vi behandlede rigsdagsbeslutningen om Danmarks ratifikation af statuten for Europarådet, pegede på, nemlig at det, man her søgte at arbejde sig frem til, var en ønskedrøm, noget, som alle mennesker higede og længtes efter, men at den måde, man gjorde det på, var totalt forfæjlet, idet man udelukkende byggede på det kapitalistiske samfundssystemets principper. Ved tilsyneladende i høj grad at udbygge dette system og i nogen grad lade Europarådet være en garanti for opretholdelsen heraf havde man på forhånd forskertset enhver mulighed for, at de store folkemasser skulle nære nogen tillid til, at der ville komme noget godt ud af rådets arbejde. Selvom det ærede medlem hr. Ernst Christiansen her har udtalt sig om det udmærkede arbejde, der skulle være foregået i Europarådet, tror jeg alligevel, at de bemærkninger, som Europarådets leder indtil den 11. december 1951, Spaak, gjorde, da han nedlagde posten som rådets præsident, rummer en betydelig sandhed. Spaak sagde nemlig ved denne lejlighed:

„Jeg kan ikke mere indrømme, at Europaforsamlingen viser klogskab. Hvis vi ikke kan udrette mere end udarbejde kompromistekster for at opnå spinke flertal, tror jeg, vi er nået til vejs ende med vort eventyr.“

Det var et eventyr fra først af, og det vedbliver det at være, så længe man holder ud i dette Europaråd på det grundlag og med de principper, man hidtil har lagt sig fast på.

Jeg har et par enkelte bemærkninger at gøre til lovforslagets indhold. Jeg vil gerne først sige et par ord angående den bemyndigelse, der nu gives regeringen. Herom er der allerede talt af foregående ordførere, men selvom man tilføjer noget til den ændring, loven her tilsigter, tror jeg ikke, at det bliver meget bedre. Det afgørende er jo dette: ved at vedtage lovforslaget i den ånd, som ligger bag det, fratager man rigsdagen de beføjelser, den hidtil har haft, og det kan jeg ikke se at rigsdagens medlemmer kan være interesseret i.

Endelig skal jeg sige et par ord om artikel 15 i den som bilag optrykte overenskomst om det europæiske råds rettigheder og immuniteter. Her går man nu så vidt, at man indrømmer immuniteter og rettigheder for Europarådets medlemmer også på deres nationale territorium, og det tror jeg er at gå et betydeligt skridt videre, end befolkningen i almindelighed vil tiltræde.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft):

Må jeg takke de demokratiske partiers ordførere for den tilslutning, de har givet dette lovforslag, hvormed de sikrer det en hurtig behandling i det høje ting. Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger til de udtalelser, der er fremsat under behandlingen.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Ernst Christiansen i det synspunkt, han anlagde, da han sagde, at han frygtede for, vi efterhånden i det internationale samarbejde var i færd med at opbygge for mange organer. Det er man også indenfor det internationale samarbejdes forskellige led i høj grad opmærksom på, og der udføres for tiden på forskellig måde et arbejde for at søge dels at koordinere arbejdet, dels at samle det på en sådan måde, at man ikke får en række organer, der i virkeligheden arbejder med det samme. Men det er jo ganske klart, at man med den hastige udvikling, vi har været inde i de sidste 3—4 år, meget let kan komme i den situation, at man får et for mangesidet organisationssystem. Jeg deler håbet om, at det skal lykkes at få dette ændret, så man for fremtiden kan undgå, at flere organer udfører det samme arbejde.

Det ærede medlem nævnte endvidere, at kontakten med rigsdagen havde svigtet. Jeg deler det ærede medlems beklagelse heraf. Jeg tror, det ville være meget nyttigt, om den danske rigsdag i højere grad, end det hidtil har været tilfældet, kunne få mulighed for at diskutere de problemer, som behandles i Europarådet i dets to led: den rådgivende forsamling og ministerkomiteen. Desværre er tingenes forretningsorden jo sådan, at der ikke umiddelbart kan gives f. eks. en minister lejlighed til at aflægge en beretning for tinget; der kræves visse formaliteter, en opfordring, en forespørgsel til ministeren, hvilket ofte vil sige indledningen til en debat, der ender med en dagsorden, for at man kan få en forhandling i gang. Jeg har i det andet høje ting henstillet til medlemmerne af tingets udvalg for forretningsordenen at søge dette forhold ændret, så at der